

TF

JUNI 1983

Foreløpig opplegg for programdiskusjonene til høsten	2.
Sosialismekonferansen - en oppsummering	3.
Fortsatt allianse - om vedtektsdiskusjonene på RV-LM	7.
Vedtekter for Rød Valgallianse	8.
Ny studiesirkel til høsten	10.
Kang Sheng var ikke død!	11.
Røy unngår problemet!	18.
Demokratisk sentralisme i praksis	20.

愤怒声讨林彪反党集团的滔天罪行

JUNI 1983

FORELØPIG OPPLEGG FOR PROGRAMDISKUSJONENE TIL HØSTEN

Vi viser til oppsummering fra sosialismekonferansen som ble holdt i vår, og som står trykt i dette nummer av TF.

I følge partiplanen skal utkastet til prinsipp-program diskuteres på to avdelingsmøter kommende høst. Nedenfor følger et foreløpig opplegg for lagsdiskusjonene. Dersom det blir endringer i dette opplegget, så vil de bli lagt fram i TF for august.

Spørsmål 1 - ikke obligatorisk:

1. I oppsummeringa fra sosialismekonferansen heter det at det er tre viktige forandringar som har skjedd gjennom sosialismedebatten:

-De utopiske forestillingene om sosialismen er trengt tilbake og erstatta med ei oppfatning av at sosialismen er en historisk nødvendighet.

-Frykten for at klassikerstudier skulle føre til »bokdyrkelse» har vist seg ubegrunna. Også dogmatismen er trengt tilbake.

-Det har blitt vanlig å se på sosialismen som et nødvendig, men problematisk overgangsstadium mellom kapitalismen og kommunismen.

Er dere enige i ei slik oppsummering?

Spørsmål 2-4 - obligatoriske.

2.Diskuter spørsmålet om partiets stilling

i det sosialistiske samfunnet. I programutkastet er dette særlig behandla på side 22-23 i følgende avsnitt:

»Ein sosialistisk revolusjon kan ikkje sigra over kapitalismen utan at eit kommunistisk parti leier revolusjonen. Difor kan heller ikkje det sosialistiske samfunnet verta ståande og utvikla seg vidare, utan at klassekampen er leia av eit kommunistisk part.»

»Det kommunistiske partiet må spela ei leiande rolle i den sosialistiske staten. Den må kjempa for å få politisk makt og stå i brodden for regjeringa i eit sosialistisk land.

Med dette meiner vi ikkje at eit revolusjonært kommunistisk parti skal ha krav på å diktera over regjeringa og fastsetja politikken. Partiet skal ikkje gjera dette dersom det er i strid med folkeviljen og eit fleirtal i demokratisk valde organ.»

»Partiet skal vera ei politisk kraft som prøver å vinna oppslutnad for ideane sine. På det grunnlaget vert dei så valde til ansvarlege posisjonar i staten.

Om det kommunistiske partiet ikkje maktar å vinne god nok stønad for å gjennomføra somme programpostar, lyt dei gjera kompromiss. Dersom partiet får fleirtalet mot seg, lyt det bøya seg og ta ein politisk kamp for å

vinna nok stønad ved overttyding, slik at politikken kan gjennomførast.»

»Det kommunistiske partiet vil altså respektera det sosialistiske demokratiet og folkeviljen.

Samstundes er det ei plikt for det kommunistiske partiet å føra ein revolusjonær kamp mot borgarskapet, dersom utviklinga under sosialismen fører til at det er fare for at eit mindretal av utbyttaar atter kjem til makta.»med alle middel hindra at kapitalismen vert attreist.»

(I kommentardelen er disse formuleringene kommentert av Trond A. , Kjersti E. , Erik N. , Grete Ri. , Kitty. og Morten.)

3.Hvordan kan sosialismen løse (evt. ikke løse) de økonomiske problemene som kapitalismen har skapt? (I samband med dette er det rimelig å drøfte de problemene en vil stå overfor hvis en skal bygge sosialismen i ett land.)

4.Drøft utkastets formuleringer om de historiske erfaringene med sosialismen (på side 26-28). (I kommentardelen er dette kommentert av Svein L. og Morten.)

5.(Ekstrasporsmål:)

Kvinnesporålet er i følge oppsummeringa fra sosialismekonferansen altfor dårlig behandla i programutkastet. Hva er grunnlaget for kvinneundertrykkinga i dag? På hvilken måte bidrar den sosialistiske revolusjonen til å bane veien for full kvinnefrigjøring? Hva er det som må til av samfunnsmessige endringer for å oppnå full kvinnefrigjøring?

SOSIALISME- KONFE - RANSEN

Det er i vår blitt avholdt en sosialismekonferanse i partiet, med representanter for distriktsstyrene og enkelte spesielt inviterte kamerater. Konferansens formål var å oppsummere hvor vi står i sosialismedebatten nå, og drøfte hvordan den videre diskusjonen, særlig i forbindelse med forslaget til nytt prinsipp-program for partiet, skal legges opp. I denne artikkelen skal jeg referere de viktigste sakene som kom fram på konferansen.

Hva har vi oppnådd gjennom sosialismedebatten i den tid som er gått siden forrige landsmøte? Hvor står vi nå? Det viktigste vi har oppnådd, er at vi har skaffa oss et nytt og langt mer solid grunnlag for å jobbe videre med en konkret strategi for revolusjon og sosialisme i Norge. Dette grunnlaget bygger i hovedsak på tre saker:

-Tidligere har det vært sterke utopiske trekk i vår tenkning rundt sosialismen. Vi har sett på sosialismen som et samfunn der alle vakre ideer skulle virkeliggjøres straks, ikke som et bestemt historisk

»Vi har skaffa oss et nytt og langt mer solid grunnlag for å jobbe videre med en konkret strategi for revolusjon og sosialisme i Norge», skriver K.E.

stadium med bestemte muligheter og begrensninger, og sine egne objektive lovmessigheter. En del kamerater mente også at en kunne «velge» mellom sosialisme og kapitalisme - etter hva en syntes smakte best i øyeblikket. I dag er det ikke mange som tenker slik. Kapitalismens indre, iboende motsigelser gjør sosialismen til en historisk nødvendighet, ikke til et samfunn en kan velge eller la være å velge. Virkeligheten sjøl, med tiltakende økonomisk krise i hele verden, også i idylliske lille Norge, har nok også hjulpet på den forståelsen.

Utopismen er blitt trengt tilbake, et vitenskapelig syn på sosialismen har styrka seg i partiet. Dette er bl.a. et resultat av studiene i historisk materialisme. Disse studiene har også, i de fleste laga der de er gjennomført, skjerpa studieappetitten og kunnskapstørsten og lagt et godt grunnlag for studiene i pol. øk.

Mange var redde for at omfattende klassikerstudier ville fungere som en slags bibelstudier, der en skulle pugge, men ikke sette spørsmålstegn ved det evangelistene har skrevet. Vi kan nå oppsummere at slik har det *ikke* fungert. Ved siden av utopismen er det en tendens til som har mista styrke i partiet - nemlig dogmatismen. Vi har hatt en tendens til å oppfatte sosialismen som *en* sjablong - uansett historiske omstendigheter. Vi har ikke skjönt godt nok at sosialismen, på samme måte som kapitalismen, vil ta et utall ulike former - alt etter økonomiske forhold - framskredenhets - tilbakeliggenhet, historiske tradisjoner i det landet det gjelder, hvilke omstendigheter sosialismen oppstår under, om det skjer under gunstige eller ugunstige forhold (fiendtlig eller vennligsinnet omverden, et knekt og demoralisert borgerskap i landet eller en aktiv, kontrarevolusjonær bevegelse). I

dag ser vi langt mer kritisk på de forsøka som er gjort på å bygge sosialismen, og vi er bedre i stand til å se dem i sin særegne, historiske ramme. Vi skjønner også bedre at vi ikke kan hente modeller utafra, men må bygge på norsk virkelighet. Dette er også en styrking av vitenskapeligheten i vårt syn på sosialismen.

En tredje ting som har slått igjennom i partiet er synet på sosialismen som et overgangssamfunn, en motsigelse mellom kapitalisme og kommunisme. Vi har alltid ment at kommunismen er det endelige målet vårt. Men i praksis har vi likevel sett på sosialismen som et slags avslutta stadium, en bestemt produksjonsmåte, og ikke først og fremst brua fra det ene til det andre. Denne nye oppfatninga av sosialismen gjør det langt lettere å forstå hvorfor sosialismen må være så ustabil og motsigelsesfylt, og forstå faren for kontrarevolusjon på en ny måte.

Disse tre punktene gir oss et langt bedre grunnlag for å løse de motsigelsene som står enn det vi hadde før forrige landsmøte. En viktig svakhet ved måten sosialismediskusjonen har vært ført på, er imidlertid at mange av de skarpeste og livligste diskusjonene har gått utenom laga. De har i stedet blomstra i Klassekampen, Røde Fane, på seminarer og kurs o.l. Denne svakheten må nå rettes opp i forbindelse med diskusjonen av sosialismedelen av det nye forslaget til prinsipp-program.

Hvilke motsigelser er det så viktig å diskutere i forbindelse med det nye utkastet til prinsipp-program? Konferansen pekte på følgende saker:

- Partiets rolle under sosialismen. Dette er en diskusjon som har vært ført i flere år. Programutkastet tar stilling mot formelle privilegier for partiet (som f.eks. grunnlovsfesta særstilling). Dette standpunktet er det ikke enighet om, og det var det heller ikke på konferansen. I

de kommentarene som er trykt sammen med programutkastet, tas dette punktet opp av Trond Arnesen, Kjersti Eide, Erik Nafstad, Grete Rindstad, Kitty og Morten.

Debatten om partiets særstilling har imidlertid bare vært toppen av et isfjell som finnes der fortsatt. Disse motsigelsene dreier seg bl.a. om følgende: Er partiet nødvendig som et bevisst element i samfunnet for å lede utviklinga fram mot kommunismen - eller er massenes spontane visdom tilstrekkelig? Hva er de viktigste årsakene til kontrarevolusjon? Er det at partiet blir for sterkt, får for mye makt og at makt korrumpere? Eller er det tvert imot at partiet som sjølstendig, politisk organisasjon forankra i arbeiderklassen har vært for svakt, at det er blitt et vedheng til statsapparatet og til slutt oppslukt av det - og dermed blitt et offer for de spontante kreftene i samfunnets økonomiske basis, bl.a. arbeidsdelinga - som trekker i retning av å gjenskape de gamle klasseforholda? Det finnes også motsigelser på selve den leninistiske partimodellen. Det er kamerater som mener at denne modellen i seg sjøl er en viktig årsak til at partiene i tidligere sosialistiske land har degenerert og blitt nye borgerlige undertrykker-partier.

Programutkastet framhever at partiet har to oppgaver under sosialismen: Å spille en ledende rolle i staten og å lede klassekampen fram mot kommunismen, også mot tendenser til tilstivning og degenerering av den proletære staten sjøl. Konferansen framheva dette som en viktig videreutvikling av vår analyse av partiets oppgaver under sosialismen.

- Debatten om partiets rolle er en del av et mer omfattende spørsmål som signaturen Morten har formulert slik i sin trykte kommentar til programutkastet: Hvordan organisere arbeiderklassen som

herskende klasse? Konferansen mente at dette var et viktig spørsmål å stille i forbindelse med diskusjonen av sosialismedelen av programutkastet, og mange hevda at det var utilfredsstillende behandla i utkastet slik det nå står. Hvordan skal arbeiderklassen organisere seg som herskende klasse på alle områder i samfunnet: I forhold til produksjonen, statssystemet, skolen, media, kunsten og kulturen osv. Flere kritiserte programutkastets beskrivelse av det politiske systemet under sosialismen for å være for parlametarisk innretta, for å beskrive et system som likner mye på det parlamentariske systemet i Norge i dag, i stedet for å legge vekt på nye, revolusjonære maktorganer tilpassa proletariatets diktatur. Her er det duka for en frisk debatt med skarpe motsigelser.

- Hvilke motsigelser i kapitalismen springer sosialismen ut av? Hvordan kan sosialismen løse (evt. ikke løse) disse motsigelsene? Flere mente at det økonomiske grunnlaget for sosialismen ikke var tilfredsstillende behandla i programutkastet. Dette spørsmålet tas opp i de trykte kommentarene til Bjørn Rindstad, Turid Hagen og Per Lunde.

- Sosialisme i ett land, er det mulig når dette landet er Norge? Dette henger også sammen med det økonomiske grunnlaget for sosialismen. Programutkastet slår fast at kommunismen må være et verdenssystem. Men sosialistiske revolusjoner vil skje nasjonalt, i land etter land i ujevnt tempo. Tidligere (I prinsipp-programmet fra 1973 og 1976) har vårt standpunkt vært at et sosialistisk Norge måtte gå svært langt i å trekke seg ut av den internasjonale arbeidsdelinga og verdensmarkedet og opprette en sjølberga økonomi. Dette standpunktet har vi (eller i hvert fall mange) forlatt. Den

internasjonale arbeidsdelinga er en forutsetning for den framskredne økonomien i Norge, som skaper et positivt grunnlag for sosialisme. Men hva vil skje dersom et sosialistisk Norge fortsatt skal være underlagt imperialismens internasjonale arbeidsdeling? Kan et slikt land overleve som sosialistisk, og på hvilken måte? Hvordan vil de indre forholda i landet bli påvirket av denne uenigheten? Konferansen helte i retning av at en slik situasjon ville være uhyre vanskelig, men ikke umulig. Spørsmålet er viktig å diskutere, fordi det har betydning for hele vår strategi for sosialismen. I de trykte kommentarene er dette spørsmålet tatt opp av Turid H. og Per L.

- De historiske erfaringene med sosialismen. Konferansen diskuterte ikke dette grundig, men nok til å fastslå at her er det klare motsigelser, særlig i synet på Stalin. En del mente at vurderinga av Stalin i programutkastet var for negativ. Det var liten uenighet om den konkrete kritikken programutkastet framfører, men flere mente at den positive sida var for lite framheva, og at de vanskelige, objektive omstendighetene rundt oppbygginga av sosialismen i Sovjet ikke kom godt nok fram. Andre mente at Stalin var for positivt framstilt i programutkastet. I de trykte kommentarene tas dette spørsmålet opp av Svein L. og signaturen Morten.

- Kvinnespørsmålet. Det var full enighet på konferansen om at dette var svært, svært dårlig behandla i programutkastet.

Programutkastet opererer fortsatt med forestillinga »arbeideren og hans hustru» i stedet for å ta utgangspunkt i at halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen i Norge i dag er kvinner, og at andelen antakelig vil stige. Dette må få konsekvenser for vår strategi for

sosialismen. Spørsmålet om å oppheve familien tas ikke opp, i det hele tatt er kampen for kvinnefrigjøring osv. praktisk talt fraværende. I de trykte kommentarene er dette tatt opp av signaturen Assa, Turid H., Grete R. og Kitty S.

Sosialismedebatten, bl.a. med utgangspunkt i programutkastet, vil få en første runde på sommerleirene i år før lagsbehandligna i høst. Alle oppfordres til å skaffe seg programutkastet og studere det sammen med de trykte kommentarene.

K.E.

FORTSATT ALLIANSE

OM VEDTEKTSDISKUSJONEN

PÅ LANDSMØTET

Denne oppsummeringa av vedtektsdebatten og -vedtaka har vi klipt fra siste nummer av RV-kontakt (RV-kontakt nr.2-83). Den gir en pekepinn om utfallet av diskusjonen så langt:

Diskusjonen om RV-vedtektene er ført fram til landsmøtevedtak. Det generelle inntrykket etter landsmøtet er at folk stort sett er fornøyd med resultatet. Diskusjonen på landsmøtet var til tider ganske skarp. Tida var nok altfor knapp til at vi klarte å gå i dybden og føre en diskusjon av strategisk betydning. Likevel ble diskusjonen mer enn en «utlufing» av meninger. Og den la i det minste et grunnlag for et reelt samarbeid mellom folk av ulik oppfatning i RV.

Uten tvil er det høyst forskjellige meninger fortsatt om hvordan RV bør se ut i framtida. Trass i dette fant landsmøtet fram til en løsning som virker bra og gjør en felles innsats i valgkampen og etterpå fullt mulig.

Det ville neppe være mulig å oppsummere diskusjonen sånn at alle sa seg fornøyd. Ethvert sånt forsøk strykes dermed fra dagsorden! Derimot er det tre resultater av diskusjonen og vedtaka som det burde være fullt mulig å slå fast:

(1). Med overveldende flertall (82 mot 8 stemmer) vedtok landsmøtet at RV fortsatt skal være en allianse mellom AKP(m-l) og uavhengige sosialister, og hvor AKP(m-l) disponerer navnet og har en særstilling som den eneste landsomfattende organiserte krafta i alliansen. Forslag om å løsrive RV fra

AKP(m-l) og å opprette en egen frittstående, landsomfattende parlamentarisk front ble dermed avvist av det overveldende flertallet.

(2) Det ble fjerna en god del byråkratisk »slagg» fra de gamle vedtektene, og en del uønskede markeringer av partiets kontrollmuligheter ble også fjerna. Derfor er vedtektene nå et regelverk som er bedre egna til å fremme et godt samarbeid mellom folk med ulike oppfatninger i RV enn de var før landsmøtet.

(3) Når det gjaldt AKP(m-l)s styringsrett i viktige spørsmål, var det en del ulike oppfatninger om hvor spesifisert denne retten burde være i vedtektene. En del - som avviste løsrivingsforslaget - la fram forslag om at partiets styringsrett burde samles i en paragraf som slo fast partiets vetorett i viktige politiske og organisatoriske spørsmål. Disse forslaga ble nedstemt, og landsmøtet vedtok med stort flertall at denne retten skulle spesifiseres til å gjelde spørsmål som godkjenning av lister, delegatnøkkel for landsmøtet osv. - i samråd med RVs ledelse.

Trass i høyst ulike meninger, kom landsmøtet ut med overveldende støtte til allianse-modellen og uten at noen av den grunn sa takk og farvel til RV. Dette var et spesielt gledelig resultat av landsmøtet, og lover særst godt for den valgkampen som vi nå står midt oppe i.

Landsmøtet i 1985 blir neste anledning til å se vedtektene nærmere etter i

sømmene. I mellomtida er det god tid og god plass til en mengde utadvendt, slagkraftig politisk arbeid for å heve RV-profilen blant folk flest og å sikre framgang både i politisk innflytelse og antall representanter. Godt valg! »

For partiets vedkommende er det tidligere vedtatt at partiets landsmøte i 1984 skal behandle RVs framtid. Dette vil med andre ord skje i god tid før RVs neste landsmøte.

VEDTEKTER

RØD VALGALLIANSE

VEDTATT PÅ LANDSMØTET 1983

§1:

RV er en allianse mellom AKP(m-l) og uavhengige sosialister. RVs oppgave er å føre valgkamp og drive politisk arbeid i tilknytning til parlamentariske organer på grunnlag av RVs program.

AKP(m-l) forplikter seg til å delta i RVs arbeid lokalt og sentralt.

§2:

AKP(m-l) disponerer og har alle rettigheter til navnet Rød Valgallianse (Raud Valallianse). RV vil bare bruke navnet innafor de rammer disse vedtektene trekker opp. AKP(m-l) kan bruke sin disposisjonsrett over navnet til å oppløse RV i sin nåværende organisasjonsform.

§3:

All virksomhet i RVs organer skal skje etter demokratiske arbeidsformer. Medlemmer av AKP(m-l) som arbeider i RV har de samme plikter og rettigheter som uavhengige sosialister. Arbeidet i alliansen skal foregå gjennom gjensidig tillit og respekt mellom AKP(m-l) og uavhengige sosialister.

Alle vedtak i RVs organer fattes med simpelt flertall der vedtektene ikke bestemmer noe annet.

RVs organer er forpliktet til å drøfte spørsmål som ikke dekkes av RVs program, eller som har vidtrekkende betydning, med AKP(m-l)s organer på tilsvarende nivå før vedtak fattes.

AKP(m-l) skal på sin side drøfte spørsmål med vidtrekkende konsekvenser for RV med RVs organer.

Alle valglistes som bruker navnet Rød Valgallianse skal godkjennes av AKP(m-l) og Landsstyret eller Arbeidsutvalget i RV.

§4:

Ved valg til RVs organer og ved nominasjon til RVs valglistes skal det praktiseres kjønnskvalitering. Begge kjønn skal være representert med minimum 40% i ledelsen på ulike nivåer på listene.

§5:

Det kan opprettes lokalgrupper av RV. Lokalgruppene skal arbeide på grunnlag av RVs program, politiske vedtak fra Landsmøtet og Landsstyret - og RVs vedtekter. Gruppene kan være midlertidige valgkampgrupper eller permanente grupper. RVs lokalgrupper må være godkjent av RVs landsstyre. En RV-gruppe skal opphøre dersom godkjenning fra RVs landsstyre trekkes tilbake.

§6:

RV-gruppene er åpne for alle som godtar RVs program og vedtekter og som vil arbeide for RVs målsetninger.

§7:

Det skal avholdes årsmøte i de lokale RV-gruppene. Årsmøte kan avholdes når alle medlemmene er innkalt. Årsmøte innkalles av medlemsmøte, styret i gruppa eller av RVs landsstyre.

AKP(m-l) lokalt skal innkalles til årsmøtet. En representant fra AKP(m-l) har møte- og talerett på årsmøtet.

Årsmøtet velger styre for RV-gruppa. Styret leder gruppa mellom årsmøtene. AKP(m-l) kan peike ut et medlem til styret.

Årsmøtet behandler ellers vanlige årsmøtesaker, som regnskap.

§8:

En lokal RV-gruppe kan, med godkjenning fra RVs landsstyre, velge en annen organisasjonsform enn det som framgår av disse vedtektene.

§9:

I et fylke (distrikt) kan det opprettes fylkesledelse (distriktsledelse) for RV. Fylkesledelser skal være godkjent av RVs landsstyre for å opptre utad på RVs vegne.

Fylkesledelser (distriktsledelser) velges av gruppene i fylket (distriktet) eller av delegater fra gruppene,

RVs landsstyre fastsetter i samråd med gruppene i vedkommende distrikt valg måte og arbeidsområde for fylkesledelsen (distriktsledelsen).

§10:

AKP(m-l) har rett til å oppnevne et medlem med fulle rettigheter i RVs fylkesledelser (distriktsledelser).

§11:

Landsmøtet er RVs høyeste organ. Landsmøtet holdes hvert annet år (valgår).

Delegatnøkkel og reglement for delegatvalg til landsmøtet lages av RVs landsstyre i samråd med AKP(m-l)s ledelse.

Landsmøtet vedtar/reviderer RVs program, streker opp grunnlaget for RVs valgkamp, behandler revidert regnskap, fatter viktige vedtak for RVs virksomhet i perioden og velger i samråd med AKP(m-l) RVs landsstyre, med leder og nestleder.

§12:

Landsstyret leder RVs arbeid mellom landsmøtene, innenfor de rammer vedtektene, programmet og landsmøtet trekker opp.

AKP(m-l) oppnevner et eget medlem i RVs landsstyre, som er kontaktperson mellom landsstyret og AKP(m-l).

Landsstyret har ansvaret for RVs økonomi og for å forberede og innkalle landsmøtene.

Landsstyret velger arbeidsutvalg. RVs leder leder Arbeidsutvalget og Landsstyret.

Landsstyret holder minimum to møter i året og ellers når lederen eller 1/3 av medlemmene i Landsstyret krever det.

§13:

Ethvert medlem og tillitsmann/kvinne i RV kan ekskluderes fra organisasjonen dersom han/hun skader eller motarbeider RV eller bryter RVs vedtekter. Et eksklusjonsforslag skal gis skriftlig begrunnelse. Eksklusjon fattet av landsstyret kan ankes inn for landsmøtet. Eksklusjon fattet av lokalgruppe kan ankes inn for landsstyret.

§14:

Dersom en RV-gruppe eller fylkesledelse oppløses, tilfaller gruppa og ledelsens eiendom i sin helhet RVs landsstyre.

§15:

Andre grupper eller organisasjoner kan opptas i RV gjennom avtale med RVs landsstyre og AKP(m-l). Det samme gjelder samarbeid om valglistor med andre grupper eller organisasjoner.

§16:

Disse vedtektene kan endres av RVs landsmøte i samråd med AKP(m-l).

NY **STUDIESIRKEL** TIL HØSTEN

I september vil det komme to nye studiesirkler til bruk i rekrutteringsarbeidet:

Den ene er partiets nye studiebok - trinn I og trinn II. Trinn I er tenkt brukt i rekrutteringsarbeidet, og inneholder følgende emner: Historisk materialisme, politisk økonomi, imperialismen, klasser og klassekamp, reformisme eller revolusjon, sosialisme og kommunisme, det kommunistiske partiet. Trinn II er tenkt som videregående studier, særlig til bruk etter at folk er rekruttert til partiet. Denne delen vil inneholde følgende emner: Sovjet - både indre forhold og ekspansjonisme, kriseteori, AKP(m-l)s historie, kvinnepolitikk.

Den andre studiesirkelen er spesielt innretta på å brukes i

rekrutteringsarbeidet på arbeidsplassene. I tillegg til emner som politisk økonomi, sosialisme og kommunisme, det kommunistiske partiet, tar den opp viktige spørsmål når det gjelder kampen på arbeidsplassene og kampen for arbeidsplassene. En studiesirkel spesielt innretta på å brukes på arbeidsplassene har lenge vært etterlyst i partiet. Nå kommer den altså. Det er faglig utvalg som har stått for utarbeidelsen. Arbeidsplasslaga bør derfor legge planer for å komme igang med rekrutteringa etter valget. (Det bør sjølsagt de andre laga gjøre også.) Ta i bruk AKP(m-l)s nye studiesirkler!

Studieutvalget.

I April-TF hadde signaturen »Kang» en artikkel om kulturrevolusjonen: »AKP fra Maoist-parti til Deng-parti», i samme nummer svarte Pål S under titelen: »Fram for en nøktern diskusjon om kulturrevolusjonen». Nedenfor kommer enda et svar til »Kang» fra signaturen Tor Ho.

KANG SHENG VAR IKKE DØD!

Kang (Sheng), også kalt 4.bandens femte medlem, har stått opp fra de døde og avleverer en kraftsalve mot »KKP-revisjonismen» i februar-TF. Personlig trodde jeg de kulturrevolusjonære rødegardistene var like politisk døde her til lands som Kang Sheng er fysisk død i Kina. Men, akk jeg tok så bedregelig feil.

Kang uttaler seg med absolutt dogmatisk skråsikkerhet om kinesernes syn (og konsekvensene av slike syn) på klassekampen under sosialismen, på Mao, på KKP's nyere historie, på spørsmålet om kontrarevolusjon og revisjonisme, på Det Store Spranget Framover, kulturrevolusjonen og KKP's 11. SK's 3 plenum. Alt sammen trenger ikke mer plass enn 4 1/2 side, - så enkelt er det.

Som kronargument mot oss uvitende agnostikere konkluderes det derfor med at siden vi ikke vil være fullt så bombastiske som kineserne var under kulturrevolusjonen og som Kang er nå, så har vi begynt å »gli» på (fra?) de viktigste lærdommene fra sosialismens nyere historie.

Kang har likevel en del problemer å hankses med. Jeg vil prøve å sette

fingeren på noen av dem. Først litt om et par av sakene han tar opp, til slutt en generell kommentar. Det er bestandig vanskeligere å argumentere enn bare å påstå, derfor kan jeg ikke her komme inn på alle sakene han tar opp.

OM KLASSEKAMPEN UNDER SOCIALISMEN

KKP har forkasta klassekampen som nøkkelleddet i desember 1978 og satte isteden utviklinga av produktivkreftene, - altså den berykta teorien om produktivkreftene som Liu Shaochi ble kasta for.

Kang sier at kineserne ser bort fra demarkasjonslinja mellom kapitalisme og sosialisme, nemlig om hvilken klasse som sitter med statsmakta. Dette sier han etter å ha sitert statsminister Zhao Ziyang om hvordan han mener det sosialistiske samfunnet skal utvikle overherredømmet sitt videre. Poenget mitt er ikke å si at Zhao har rett mens Kang tar feil. Problemet er at Kang argumenterer sånn: Jeg har rett, derfor tar Zhao feil. Kang sier at Zhao ikler seg rød frakk for å

bekjempe sosialismen. Problemet er at vi må velge hvem vi vil stole på, Kang eller Zhao. Og ut fra tilgjengelig materiale er dette umulig. Det er umulig å bestemme hvilken klasse som sitter med statsmakta i et samfunn ut fra hvem som bruker de rødeste og mest revolusjonære frasene. Dette er en av de viktigste lærdommene fra sosialismens nyere historie.

Så tilbake til teorien om produktivkreftene. Denne teorien går ut på å prioritere utviklinga av produktivkreftene (maskiner, arbeidskraft, infrastruktur osv) framfor klassekampen. Her er det viktig å se på Kinas erfaring med «klassekamp» det siste tiåret før revurderinga kom i 1978. Ti år med kulturrevolusjon. Ti år som splitta Kinas befolkninga. ikke etter klasseinteresser (objektive eller subjektive), men etter fraksjonsmetoden, vi i vårt parti går sterkt imot. Ti år med mer eller mindre voldelig kamp, ikke mellom klasseinteresser men i all hovedsak mellom folkelige grupper. Maos utmerka skille mellom motsigelser i folket og motsigelser mellom folket og fienden ble totalt satt til side. All rettssikkerhet for folket forsvant. Partiapparatet brøyt sammen: «Heller et sosialistisk tog som kommer for seint enn et kapitalistisk tog som går i rute» blei oppfatta som ei parole. En sånn «klassekamp» kan ikke føre til annet enn mistillit til de politiske metodene og den politiske ledelsen. Derfor er forandringa som har funnet sted ganske naturlig. Dermed ikke sagt at den er strategisk korrekt. Poenget er at Kina må forstås på sine egne premisser. Kulturrevolusjonen (KR) er avslutta og for en stor del forkasta der borte, sjøl om noen av oss her ennå ikke har klart å

frigjøre oss fra vyene.

Et litt annet problem er kinesernes klasseanalyse. Et annet *teoretisk* problem, sjøl om det får liknende praktiske utslag i forbindelse med klassekampen under sosialismen. Lenins tre kriterier for klassetilhørighet (1) kan vanskelig brukes under sosialismen slik den nå eksisterer i Kina. Dette pga.:

a)det finnes ikke i særlig grad privat eiendomsrett til produksjonsmidlene.

b)kontrollen over produksjonsmidlene ligger stort sett enten formelt eller reelt på staten (hele folkets eiendom) og reelt i stor grad på parti- og statskader, eller hos kollektiver. Under sosialismen kan man vanskelig inkludere disse gruppene i borgerskapet.

c)stillinga i den samfunnsmessige organiseringa av produksjonen går ut fra at jo høyere opp du kommer, jo nærmere kommer du borgerskapet, og det øverste laga tilhører borgerskapet. Dette kan også vanskelig brukes på en sosialistisk økonomi, da hele stats- og partitoppen samt partiledere på de fleste plan således ville tilhøre borgerskapet.

d)det samme gjelder andelen av verdiene de mottar i lønn. De høyeste lønnene gis til parti- og statstoppen.

Halmstrået en del folk klamrer seg til er så den gruppa som lever av renter fra statlig oppkjøp i 50-åra. Renteutbetalingene ble stoppa i 1966, men tatt opp igjen etter KR. De har ingen disposisjonsrett over den gamle kapitalen sin. Spørsmålet er om disse folka *reelt sett* kan sies å være i samme klasse. Dette er folk som ble kjøpt ut i 50-åra, - de tilhørte da det nasjonale borgerskapet. Iflg. Beijing Review bestod denne gruppa i 1980 av i alt omkring 250 000 arbeidene

mennesker. De jobber for sin egen lønn samt at de mottar noe som renteinntekter. 80% av dem har ei inntekt (inkl. rentene) som tilsvarer omtrent inntekta til faglærte arbeidere. Resten tjener mer. (2)

Rikbøndene som baserer sin inntekt på utbytting/nyttning av andre bønder finnes ikke mer. Man kan derfor ihvertfall ikke snakke om noe bonde-borgerskap.

Hva skal resultatet så bli? Klassekampen fortsetter under sosialismen, sier Kang. Helt riktig. Problemet som kineserne står oppe i blir så å konkretisere dette. Og det gjør de dårlig. Men det går heller ikke an å argumentere mot kineserne med å si at det gamle borgerskapet eksisterer som klasse, og da som klasse ut fra materielle forhold til produksjonen. Heri ligger sosialismens problem med klasseanalysen.

Kang slår fast at kineserne går i mot Lenin, Stalin og Mao på dette spørsmålet, og henviser til Stalins kamp mot høyreavviket i SUKP(b) i 1928-29 (3). Men også her forenkler Kang saka. Stalin hadde også problemer med å konkretisere

den generelle Leninske klasseanalysen på det daværende Sovjet. I 1936 tok Stalin for seg utkastet til ny grunnlov for Sovjetunionen og kommenterte utviklinga fra 1924-36 (altså inkl. tidspunktet Kangs referanse kommer fra) bl.a. på følgende måte:

»Godseierne var som kjent blitt likvidert allerede i og med at borgerkrigen ble ført fram til seier. Når det gjelder de andre utbytterklassene, så har de delt skjebne med godseierklassen. Kapitalistklassen er forsvunnet innenfor industrien. Kulakk-klassen er forsvunnet innenfor jordbruket. Handelsmennene og spekulantene er forsvunnet fra vareomsetningen. Med dette er alle utbytterklassene blitt likvidert.» (4)

Samme synspunkter går igjen i hele denne talen. Poenget mitt er ikke at Stalin hadde rett, men at klasseanalysen for den sosialistiske epoken er problematisk. Dette vil ikke Kang inse. Marxismen som teori må bevise sin dugelighet gjennom praksis.

Altså. De viktigste ytringsformene for å definere klassene under kapitalismen er vanskelige, for ikke å si umulige, å bruke på et sosialistisk samfunn. Så vidt meg bekjent har heller ikke Mao klart å utvikle dette punktet videre. Derfor er også kineserne famlende, og ganske idealistiske når de prøver å sette opp en ny klasseanalyse av dagens kinesiske samfunn. KKP legger i stor grad vekt på subjektive forhold når klassetilhørigheten bestemmes. Dette har slått sterkest ut på småborgerskapet, og spesielt de intellektuelle, som defineres inn i arbeiderklassen som helhet, og ut fra deres subjektive forhold til sosialismen. Men marxismen er en materialistisk teori som sier at folks bevissthet springer ut av folks materielle forhold til andre folk og produksjonen. Derfor holder ikke kinesernes nye klasseanalyse på dette punktet.

Men selve problemet gjenstår. Mao hadde helt rett i å påpeke faren for at borgerlige elementer skulle kunne tilrane seg makta gjennom stat og parti. Og klassekampen under sosialismen har som mål å hindre at dette skjer og å styre utviklinga av det sosialistiske samfunnet fram mot det klasseløse kommunistiske samfunnet. Men hvordan dette skal konkretiseres er det ennå ikke noen som har klart å si, hverken i teori eller praksis. Derfor er det viktig at vi stiller oss åpne til forslag og ikke avviser alt som i utgangspunktet *ser ut til* å være i strid med gjeldende læresetninger. Det er praksis som avgjør teoriens gyldighet.

LITT OM KINESERNES SYN PÅ MAO

Kang sier: Kineserne v/KKP reduserer Mao til en gjennomsnittsliberaler. I så fall har jeg ikke mye i mot sånne liberalere. Som begrunnelse bruker han tre forhold: Kineserne kritiserer Mao for følgende i perioden i perioden 1956-66:

- a) for å gjøre stadig mer alvorlige feil i teori og praksis med hensyn til klassekampen under sosialismen,
- b) for gradvis å ha undergravd den demokratiske sentralismen,
- c) for å ha tillatt en stadig økende persondyrking.

Hvorfor Kang avgrenser perioden til 1966 er for meg uforståelig, da alle disse sakene skal ha fortsatt å utvikle seg helt fram til Maos død i 1976.

Til a): Her er en del sagt i forbindelse med forrige punkt. Men i tillegg kommer: Kang refererer til Det Store Spranget Framover (SSF) og vurderer det som i hovedsak positivt. Han refererer også til KR og mener, ser det ut til, at denne også var i hovedsak positiv. Med dette utgangspunktet er det klart at det blir vanskelig å kritisere feil hos Mao mht. klassekampen under sosialismen.

Spørsmålet som til enhver tid vil være viktig for en sosialistisk utvikling er forholdet mellom basis og overbygning, forholdet mellom produktivkreftene og produksjonsforholda, samt forholdet mellom ønsker og evne/mulighet til ei rask økonomisk og sosial utvikling. Heri ligger kjerna i kinesernes kritikk av Mao.

Satt på spissen kan spørsmålet formuleres slik: Kan det kommunistiske samfunnet oppnås med treplog og bøffel? Er sosialismens utvikling basert på heving av folkets bevissthetsnivå uavhengig av produktivkrefter og produksjonsforhold?

Kan produksjonsforholda stadig utvikle seg i kommunistisk retning uten en tilsvarende og korresponderende utvikling av produktivkreftene?

KKP av i dag mener at Mao gjorde store feil nettopp når det gjelder disse spørsmåla. Ta SSF. En av målsettingene var å doble stålproduksjonen i løpet av ett år. Resultatet ble en økonomi som var uhyre ensidig og primitiv. Stålet som ble produsert var stort sett av dårlig kvalitet. Til dette trengtes 90 millioner arbeidere. De kom fra jordbruket. Det tappet et ikke-mekanisert jordbruk for dets viktigste ressurs, arbeidskraft. Samtidig ble sjølsagt disse folka forvandla fra å være produsenter til å være konsumenter av mat. Resultatet måtte bli matmangel. Sammen med Sovjets kontraktsbrudd og naturkatastrofer måtte resultatet bli svære vanskeligheter rundt 1960.

Mao talte sterkt for gjennomføringa av SSF. Mao tok også sjølkritikk for dette på Lushan-møtet i 1959. (5) At mye av SSF var feilaktig er det vanskelig å tilbakevise. Mao og dagens »KKP-revisjonister» er ihvertfall enige om dette.

Det Kang gjør i avsnittet sitt om SSF er utelukkende å referere »KKP-revisjonistenes» syn, uten å referere og begrunne sitt eget. Men dette gjør han på en sånn måte at det skal virke åpenlyst at kineserne tar feil og han sjøl har rett. Så lett er det dessverre ikke.

Mao tar også delvis sjølkritikk for tempoet i opprettelsen av Folkekommunene, at de gikk for fort fram. (7) Ikke så rart når man tenker på hvilke produktivkrefter vi tenker oss må til for å kollektivisere jordbruket her til lands under sosialismen. Problemet er etter min mening at Kang ikke forstår at

en forutsetning for en virkelig og reelt vellykka kollektivisering og »Folkekommunisering» er at bøndene må få materielle fordeler av det, og så lenge håndkraft og bøffel er de viktigste produksjonsmidlene, kan et for høyt tempo slå negativt ut for produksjonen på landsbygda (jfr. Sovjet). Dette vises også at skjedde, ved at private jordlapper og frie markeder igjen fikk større spillerom fra 1959-60 (7). Altså, KKP/Mao gikk tilbake på noen av prosjektene fra SSF.

På dette grunnlaget kan det ikke være sann som Kang sier: »En marxist-leninistisk kritikk av SSF må bli omtrent slik: Stor framgang på en del områder, betalt til en høy pris.» Jeg vil snarere si: En del framgang, betalt til en for høy pris.»

SÅ TIL KR OG MAO

Kang sier: »KR blir gjenstand for den samme revisjonistiske og uhistoriske avvisninga.» Argumentene hans er:

1) KKP-ledelsens historieskrivning er uvitenskapelig.
2) KR analyseres tatt ut av sin historiske sammenheng.

3) Ensidedigheten i oppsummeringa av KR
Til pkt. 1) At KKP-ledelsens historiesyn er uvitenskapelig er sant, men ikke nytt. Ut fra dette argumentet kan det meste som har skjedd i Kina etter 1949 avskrives som revisjonistisk. Kineserne har bestandig brukt historia politisk og ideologisk. Det som tjener den nåværende utviklinga blir dratt fram, resten blir »glemt». Liu Shao-chi og Lin Biao ble retusjert bort av Hua og Deng. Dette er

ikke nytt, og derfor heller ikke noe argument i denne diskusjonen. Kangs argument nummer 3 har samme innhold som nummer 1, altså er det bare ett argument igjen.

Til 2) KR analyseres isolert fra historia. Dette er et tolkningsspørsmål. Hvis du avviser »KKP-revisjonistenes« historiesyn, er Kangs påstand holdbar. Hvis en er enig med kineserne, er Kangs påstand uholdbar.

Som begrunnelse for synet mitt kan jeg nevne et sitat fra Kangs artikkel, henta fra Resolusjonen om KKP's historie: »KR ble definert som en kamp mot den revisjonistiske linja eller den kapitalistiske vegen. Det var overhodet ikke grunnlag for denne definisjonen.« (8) Kang er uenig i dette, derfor skjeller og smeller han sann. At resultatet av KR ble noe annet enn påtenkt kan imidlertid ikke dras i tvil.

Kangs poeng med å bruke KR er å vise hvordan »KKP-revisjonistene« har fjerna seg fra Mao, og derfor er revisjonistiske. Hvis KR a) fungerte mot sin hensikt (at det nå er revisjonister ved roret), eller b) fungerte til å konsolidere sosialismen (dvs. at »KKP-revisjonistene« ikke er revisjonister), må man i alle fall kunne dra den slutninga at Maos metode for å hindre en *forandring* mislyktes i og med at en del sentrale kulturrevolusjonære prinsipper nå er forkasta. Da kan Maos metode ha vært feil.

SÅ TIL PERSONDYR KINGA

Hvordan fungerte den? Eksisterte den i

det hele tatt? Undergravde Mao den demokratiske sentralismen i KKP? Jeg vil svare: Sannsynligvis ja. Mao hadde en enorm prestisje. Kina var et halvføydalt land før revolusjonen, men med en øvrighetsautoritet vi i Europa ikke kan forestille oss. Dette la grunnlaget for persondyrkinga og den starta tidlig. Eksempel: Ved utgivelsen av Verker i Utvalg, bind IV: »Denne strålende avhandlinga (om papirtigre) av kamerat Mao Zedong skinte over framskrittets vei som et fyrtårn når himmelen stundom ble overskyet var vi i stand til å se at mørkret snart ville ta slutt og at morgenen lyste der framme.« (4) Hvem husker ikke Lin Biaos forord til Den Lille Røde? (10) Hvordan kan et levende menneske få sitt navn inn i grunnloven (underforstått: Hva Mao tenkte og sa var pr. definisjon korrekt) uten at det er snakk om enten persondyrking eller overnaturlige evner? (11) Hvordan kan en person utstede briljante direktiver på egen hånd, uten diskusjon og vedtak i en kollektiv ledelse? Det er umulig kvalitativt å skille persondyrkinga av Mao og Stalin. Hele persondyrkinga er i seg sjøl et angrep på den demokratiske sentralismen, og må avvises. Persondyrkinga av Mao la, bla. grunnlaget for at KR kunne la seg gjennomføre. Den la også *noe* av grunnlaget for utskeielsene.

Poenget mitt med dette innlegget er ikke i og for seg å tilbakevise alle påstandene til Kang (det er lettere å påstå enn å begrunne). Her har jeg bare tatt opp et par av hans påstander. Poenget mitt er å forsøke å tilbakevise tendenser i det meste av vårt partis radikalistiske holdning til bygginga av sosialismen

generelt og sosialismen i Kina konkret.

Helt siden SSF har det i KKP's SK eksistert forskjellige syn på hvordan sosialismen best skal utvikles i Kina. Mange har ment at Mao gikk for fort fram. I forbindelse med SSF var Mao sjøl enig i dette. KR fikk han ikke være med på å oppsummere. Mao mente at Liu Shaochi og Deng ville gå for langsomt fram.

Det som skjer nå *kan* være en utvikling fram mot oppretting av kapitalismen, men *kan like gjerne* være en utvikling med ett skritt tilbake for å ta hundre skritt fram. Dette er det altså etter min mening *umulig* å si noe om i dag. *Det* er min bombastiske påstand.

»Radikale« konklusjoner kan sikkert virke beroligende på kameraters samvittighet, men har lite med forståelsen av sosialismens utvikling å gjøre. Stalin mente historias utvikling kunne sjematiseres som ei rett linje oppover. Mao mente også den gikk oppover, men inneholdt bølgedaler og -topper. Så også med sosialismens utvikling. Ikke la en bølgedal bety at vi avskriver mulighetene for en ny oppadstigende bevegelse.

På dette grunnlaget har SK rett når de uttaler: »På tross av viktige teoretiske og

ideologiske uoverensstemmelser, ser vi det som nødvendig og riktig å fortsatt opprettholde partiforbindelser med KKP...» Dette vil ikke forhindre oss fra å føre fram kritikk mot deler av KKP's politikk internt og eksternt, når denne politikken er i strid med vårt partis syn, og vi finner det nødvendig.» (12) Det kan finnes flere veier til vårt felles mål.

Tor Ho.

Kilder:

- 1) Lenin: Utv. verker, b.10, s.241.
- 2) Beijing Review: nr. 17/1980, s.21.
- 3) Stalin: Spm. i Leninismen, s.205-6 og sp. 226-230.
- 4) Ibid., s.510.
- 5) D.H.Hansen: Mao-dokumenter, bd. 1, s.263-282.
- 6) Ibid.
- 7) D.Wilson: Mao, s.370-386.
- 8) Resolution on CPC-history (1949-81), s.34.
- 9) D.Wilson: Mao, s.392.
- 10) Quotations from Chairman Mao Tsetung, 2nd. edition, Beijing 1967.
- 11) Documents of the 1st. Session of the National Peoples Congress of the PRC, Beijing 1975, s.11.
- 12) TF, april 1982, s.9-10.

... DET FORFERDELIGSTE PROSJEKTIL SOM ER AVFYRT MOT BORGERNES HODER ...

«Hovedhensikten med dette verk er å vise den økonomiske utviklingslov for det moderne samfunn», skriver Karl Marx i forordet til **Kapitalen**. Marx ville med **Kapitalen** gi arbeiderklassen et teoretisk våpen i dens kamp for å avskaffe kapitalismen. I et brev skrev Marx om Første bok av **Kapitalen**: «Det er sikkert det forferdeligste prosjektil som er avfyrt mot borgernes hoder.»

ROY UNNGÅR PROBLEMET!

SVAR FRA SVEIN

Som vanlig medlem av partiet, anså jeg LM som problematisk i forhold til demokratiet. Det er riktig når Roy sier at det ble sendt ut et referat fra LM i partiet, men det tilfredsstiller *ikke* behovet for opplysninger om LM's politiske behandling av partikampen. - Referatet sier heller ingenting om valga som skulle »berolige» mh.t. allsidig sammensetning av den nye SK.

SIKKERHETEN SOM VIKTIGSTE MOTARGUMENT

Jeg kommer med en rekke forslag, som hvis de ble gjennomført ville føre til en adskillig *bedre styring* med LM fra *grunnplanets side* det er nettopp i forhold til grunnplanet mangelen på demokrati er størst. Roy avviser mine forslag med argumentet om sikkerheten. Sikkerheten er viktig, men det må ikke bli et argument *mot* enhver form for kritikk av manglende demokrati. Noen ganger må andre hensyn telle mer en sikkerheten. Siste LM, - og situasjonen forut for det, med harde opprivende politiske kamper krevde spesielle tiltak.

En slik situasjon krevde en utsrakt bruk av demokrati under politisk kontroll. Tendensene i debatten fra sentralt hold, ble heller at de »opposisjonelle» skulle »tas». Dette var en helt feil metode. LM ga ingen løsning på demokrati problemet. For noen ble resultatet av LM at de gikk ut av partiet, noen av disse ville sikkert meldt seg ut

uansett resultat, men mange meldte seg ut, fordi LM bekrefta deres antagelse om at den demokratiske sentralismen slik den ble praktisert i partiet, - ikke hadde rom for uenigheter og demokrati, og det må tas alvorlig.

HVORFOR IKKE DISKUTERE PREMISSENE?

Roy vil ikke diskutere premissene for forslaga mine, han bruker argumentet om sikkerheten der hvor han ser at mitt forslag er en forbedring av nåværende praksis - ellers, serverer han et forsvar for at demokratiet er bra nok ivaretatt og henviser til vedtektene og LM. Jeg mener fremdeles at LM ikke tilfredsstilte behovet for demokrati og innflytelse fra grunnplanet - vedtektene er et problem her. Få i laget mitt hadde noen tro på at LM ville bringe oss noe særlig lenger. LM *kunne* brakt oss lenger hvis det hadde blitt den avslutninga på en lang partikamp som LM etter planen skulle være. Men den skadelige linja med å stemple og bekjempe »opposisjonen» som »høyre», skremte mange fra å delta i debatten, og det pressa folk inn i den ene eller den andre »blokka». En behøver ikke å være særlig vis for å se at dette skapte flere problemer enn det løste.

OM VEDTEKTENE

Roy sier: LM 76 ekskluderte lagas rett til å være direkte representert på LM,

delegatene skulle velges i to omganger, sikkerheten krevde at LM ble minst mulig. - Jeg har ikke foreslått at alle lag skal være representert på LM. - B.N. foreslår dette. Jeg foreslår at vi skal ha direkte valgte delegater fra en på forhånd bestemt sammensatt forsamling som laga hadde kontroll over. - Jeg mener også at dette ikke bør bety et større LM - altså sikkerheten blir ikke utsatt her.

Poenget mitt er at delegatkonferanser - sammensatt etter bransjer, UDS eller DS er det riktige - og er representative, dvs. de må kunne velge sin/sine delegat/er til LM. F.eks. hvis fordelingsnøkkelen for Oslo forteller oss at J&M, Grafisk og Kjemisk kan danne en delegatkonferanse, og kan velge en delegat, så er det opp til laga her å sette sammen denne konferansen. I dag veit ikke laga noe om hvordan delegatkonferansen er sammensatt, og det er selvfølgelig en svakhet, og det åpner flere muligheter for «fiksing». På bakgrunn av dette er jeg uenig med Roy når han sier at det ikke betyr noe om delegater velges i en eller to omganger. Poenget mitt er å styrke demokratiet ved å styrke grunnplanets direkte innflytelse på LM - og det er akkurat det motsatte av hva LM i 76 gjorde, vedtaket om delegatkonferanse i to omganger svekka grunnplanets innflytelse.

INFORMASJONSPLIKT TIL LAGA

Roy maler fanden på veggen når han legger ut om at det må betegnes som »straff» for en delegat å pålegge denne å rapportere fra LM.

Alle LM uansett i hvilke organisasjoner det avholdes, er kaotiske og mangesidige, slik er det i fagbevegelsen, og slik er det i partier. Men ingen LM er så problematiske at det ikke er mulig å

referere fra dem! Roy drar meg etter håret, han prøver å framstille det som om jeg mener at *alle* forslag som blir nedstemt, trukket, omredigert osv. osv., skal refereres for medlemmene. - Jeg mener *ikke* det, og det tror jeg ikke medlemmene mener heller, og jeg presiserer: I en *spesiell* situasjon må det tas *spesielle* tiltak. Det meste av informasjonen fra LM kan formidles på vanlig måte, men etter ei tid med harde opprivende kamper burde det blitt tatt *særlig* hensyn til at medlemmene ønska inngående informasjon om hvordan LM vurderte motsigelsene i partikampen - særlig tatt i betraktning at sentralens linje var at LM skulle konkludere denne kampen. Det er mulig at p-ledelsen ikke vurderte nødvendigheten av særegne tiltak, men det skal *ikke* være opp til p-ledelsen å vurdere dette. - Det må ligge *nedfelt i vedtektene* at spesielle situasjoner blir behandla på en måte som tilfredsstiller kravet om informasjon og innflytelse. Om vi vedtar at delegatene har informasjonsplikt overfor sine avdelinger kan dette i sterkt vulgarisert form bety at *alt* skal refereres. - Ærlig talt Roy tror du at det er dette medlemmene i partiet ønsker? - LM må selvfølgelig vedta hvilke saker som trenger slik spesiell behandling - allment vil dette bli saker av spesiell interesse for partiorganisasjonen. Den harde opprivende partikampen var ei slik sak. Og det er nettopp i forhold til denne og lignende saker vedtektene avdekker mangler....

Svein.

PS. - Konklusjonen er at jeg opprettholder forslagene mine, og jeg vil at de skal oversendes vedtektskomiteen. Når det gjelder pkt.5. i forslaget, - trekker jeg det. Årsak: Demokratiet er forsvåidit ivaretatt i punktene fra 1 til 4. - pkt. 5 er også gærnt i forhold til sikkerheten.

DEMOKRATISK SENTRALISME – I PRAKSIS

Etter noen omganger med sosialismediskusjonen i laget, skreiv jeg en artikkel for å oppsummere et resonement som vi syntes hadde mye for seg, og som vi ikke kunne huske å ha sett framført noe sted. Den ble sendt til KK før påske, men ble ikke tatt inn der. Begrunnelse: Den slår inn åpne dører. Og: den delen av debatten ble avslutta ved Hr [redacted] /Kjersti El [redacted], og man er ikke interessert i å blåse liv i den igjen.

Det kan godt være riktig det der, men ikke desto mindre blir jeg forbanna: For meg som ikke hører til i innersirkelen i partiet, er det ikke så lett å finne ut hva som er åpne dører. Diskusjonen går i KK, Røde Fane, internblader og på grunnplanet. Hvem som representerer partiet, vet ikke jeg, og sånn ser det ut for meg:

He [redacted] k skreiv. Er [redacted] n svarte. Fram og tilbake. He [redacted] med hovedtyngde på demokrati. Er [redacted] med hovedtyngde på sentralisme og partiets kontroll. He [redacted] k melder seg ut. S [redacted] i sier at det var synd, og at det ikke var satt lokk på debatten. Alt det der i KK. Så St [redacted] is 28 punkter i Røde Fane. (Eller var det like før?) Hvor det bla. står:

»Pkt.23 - Partisystemet.

....Men vi er for at også andre partier skal være tillatt. Eneste unntak er når det truer sosialismens eksistens.....»

Hva skjer da? Hvem definerer når trusselen er reell? Hva er definisjonen på sosialisme?

Mitt innlegg satte fingeren på sammenhengen mellom ytringsfriheten og

den umulige oppgaven å definere sosialismen en gang for alle. Pointet var at når det ikke finnes noen endelig definisjon på når man praktiserer sosialisme, er det desto viktigere at ytringsfriheten fungerer, og at muligheten til fritt å kritisere ledelsen blir skikkelig tatt vare på. Hvis ikke bygger vi ut klaseskillene i det sosialistiske samfunnet ved å gi ledelsen uinskrenka makt: Nemlig makta til sjøl å vurdere når det er sosialisme de praktiserer.

Og jeg kan ikke se at noen har åpna akkurat den døra. For på grunnplanet må vi jo nøye oss med å tygge klassikerne fra Marx og fram til Rosa Luxembourg. Og ortodoksien til partiledelsen.

Så får Tron Ø [redacted] komme med nøklene og åpne dørene for oss, da. Men gi oss i hvert fall *jevnlig beskjed* om hvilke dører som er åpne i sentralen. Så slipper vi på grunnplanet i partiet å daukjøre oss på å slå dem inn og motta arrogante svar fra KK-redaksjonen når vi våger oss frampå i tranedansen.

Hilsen
Forbanna Spurv,
i provinsen.

PS: Hvis vi ikke klarer å fikse demokratisk sentralisme i praksis i et lite, oversiktlig parti i fredstid, hvordan skal noen tro at de samme personer/det samme organisasjons-prinsippet skal kunne fungere i pressa situasjoner under sosialismen?

DS.